

AN TIEMERSMA

Marieke UIT DE Woonwagen

„'t Poesje is al geheel gewend, kijk maar!” Marieke zat gehurkt naast het grijze katje, dat in een mandje te spinnen lag. Oom Jozef knikte en keek even op van de reparatie aan z'n harmonika. De riem had losgelaten en dit moest zo vlug mogelijk hersteld. 't Was wel lekker warm hier in de wagen, maar Marieke en hij konden van de wind niet leven. Hij keek naar het meisje en dan door de kleine ruiten naar buiten. De wind floot om de wagen en telkens kraakten de planken door het geweld. Gisteren sneeuwde het en had hij Marieke thuis gelaten, maar 't scheelde hem de helft in de verdienste als 't kind er bij was.

Toen Oom Jozef de riem om z'n schouder paste, stond Marieke op. „Gaan we der door?” vroeg ze gespannen. Oom Jozef keek medelijdend naar het kleine meisje en zuchtte: „'t Moet wel Marieke, 'k bleef ook liever thuis, maar dan hebben we morgen geen brood.”

„O, maar 't is droog!” zei Marieke dapper... „alleen ik wou dat we...” Toen zweeg Marieke met een kleur als vuur. „Wat wou je?” lachte Oom Jozef, „zeker weer naar dat vriendelijke madammeke, waar je die lekkere kop chocola van kreeg?” plaagde hij, maar Marieke schudde heftig het hoofd. „Nee juist niet!” zei ze. Oom Jozef begreep het niet. Marieke was juist zo blij geweest met de boekjes, die ze van dat Mevrouwje kreeg en nu wilde ze er niet naar terug. Nou, 't was hem ook goed, 't was ook wel wat kort geleden, dat hij in die straat speelde, dan maar een ander stadsdeel.

„Weet je wat, Marieke, we gaan naar de ijsbaan en als we genoeg verdiend hebben, krijg je warme poffertjes!”

He ja, lachte Marieke. Ze knoopte haar warme doek, die nog van moeder geweest was, om 't hoofd en trok het versleten manteltje aan. Ze pakte de dikke wanten, die Oom Jozef haar laatst had meegebracht en stond toen klaar. 't Poesje in 't mandje sliep.

Doe je de deur goed dicht Oom, anders gaat ie d'r vandoor,” zei Marieke nog. Oom Jozef knikte geruststellend en achter elkaar, gingen ze het smalle trapje af van de wagen. Hun wagen was 't mooiste, vond Marieke altijd. Oom Jozef had hem pas nog mooi groen geverfd en rooie Sientje van de wagen naast hun, had de gordijntjes voor Marieke gewassen. Rooie Sien kookte ook eten voor Oom Jozef en haar, nu moeder niet meer leefde. Marieke had het goed bij Oom Jozef, maar soms 's nachts in haar lage bed, moest ze zo erg aan haar moedertje denken, dat ze huilen ging. Heel zachtjes, want Oom Jozef mocht dat niet weten.

Maar nu was het grijze poesje er en dat kroop 's avonds altijd bij Marieke onder de lappendeken. Dan spinde het poesje heel dicht tegen haar aan en dan was ze niet meer zo alleen.

„Zo'n kleine zwerver,” had Oom Jozef gezegd, toen het katje miauwend rond de wagen schuurde. „Is tie soms met ons meegelopen in 't donker?” had hij Marieke gevraagd. Marieke had de schouders opgehaald en zich gauw over het grijsje heengebo-

gen. „Mag ie blijven, Oom?” had ze smekend gevraagd. „'t Is weer een kostganger,” had Oom Jozef gezegd, „maar als jij 't graag wilt.” — Toen was 't grijsje gebleven, nu al een week lang, maar toen ook had Marieke haar geheimpje.

Ze wist wel, waar het poesje thuis hoorde. Ze wist wel, dat het geen echt zwervertje was, maar dat zèi ze niet. O nee, want dan moest het grijsje terug.

Oom Jozef was wel een arme muzikant en de mensen uit de stad vonden hen bedelvolk, maar Oom Jozef was eerlijk, hij zou heus niets wegnemen, dat niet van hem was. En Marieke? O, ze zou ook niets stelen, vast niet. Maar het poesje dan?

Telkens als Marieke daaraan dacht, kreeg ze een kleur. Ze wilde er niet aan denken, nu ook niet. Kijk, daar had je de ijsbaan al. Oom Jozef met z'n lange benen nam grote stappen. „'t Is al mooi druk Marieke,” zei hij, en ze hoorde de blijheid in z'n donkere stem. Er was een lach in z'n ogen, 't zou weer goed worden. „Een lekkere kop erwtensoep, straks tegen de kou, Marieke.” Marieke lachte, Oom Jozef beloofde maar. 't Waren allemaal plezierige dingen en dan dacht je niet meer aan nare dingen.

Ook zij ging nu vlugger lopen. „Er is geen muziek Oom, dat treffen we.” Voorzichtig hielp Oom Jozef haar op het ijs en begon metéén een vrolijk walsje te spelen. De ijspret maakte de mensen gul. Telkens rinkelde er iets in 't geldbakje, dat Marieke ophield. Soms zong Oom Jozef met z'n donkere stem, leuke ijsliedjes. Soms ook vreemde liedjes, uit z'n eigen geboorteland. „'t Is een Italiaan,” fluisterden de

mensen dan en ze keken naar het donkerogige Marieke.

Telkens leegde Marieke het volle bakje in de wijde broekzak van Oom Jozef. 't Geld rinkelde plezierig als Oom Jozef z'n zwierrige passen maakte op de gladde baan. Marieke keek met verlangen naar de mooie ijzers, die die kinderen aanhadden. Wat leek het haar prachtig, om zo voor je plezier op 't ijs te zijn en naar hartelust te rijden. Maar ze moest opletten, anders gingen de mensen voorbij.

't Begon al donker te worden, de mensen gingen naar huis en ook Oom Jozef vond het genoeg.

Hij hielp Marieke weer op de wal. „Zo nu eerst naar Miene Meu,” lachte hij vrolijk. „Steek je hand maar in m'n jaszak, dat is warm.”

Bij Miene Meu brandde de kachel lekker. Miene Meu bracht hen twee koppen dampende soep en Oom Jozef en Marieke lieten het zich goed smaken.

„En nu naar huis!” zei Oom Jozef. Ze liepen haastig nu de grote weg. Opeens, kwam uit een zijstraat, een oud mevrouwtje aangestapt. Ze had een bontcape om en liep heel voorzichtig. Maar ze zag Oom Jozef en ze zag Marieke wel. Daar kwam ze op hen af. „Dat tref ik, ik had juist voor de Kerst een boekje gekocht voor je. Dit is nog mooier dan die andere. 't Zijn verhalen van het kindje Jezus, onthoud ze maar goed.” Ze stopte Marieke een pakje onder de arm. „Hartelijk bedankt Mevrouw,” zei Oom Jozef en hij keek zo vreemd naar

Marieke. Marieke stotterde een bedankje. De oude mevrouw knikte vriendelijk en zei, dat ze maar aan moest bellen, als ze weer in haar straat kwam. Toen liep het mevrouwtje weer door, wat huiverig van het stilstaan.

Marieke zei niets. Marieke klemde het boekje onder haar arm. „Verhalen van de Here Jezus,” daar had moeder haar ook van verteld. De Here Jezus wilde, dat de mensen goed werden en niet verkeerd deden. Toen kwam weer de gedachte aan 't geheim bij haar boven en 't was nu een „naar” geheim. Marieke kon het opeens niet meer uithouden. Ze liet Oom Jozef z'n hand los en holde terug, terug naar de Mevrouw. Verschrikt bleef Oom Jozef staan. Wat had Marieke toch? Maar daar kwam ze al weer aangedraafd en hoe blij keek ze nu.

„k Mag 't houden Oom, 't is nou echt van mij,” riep ze al van ver.

„Maar ze gaf je dat boekje toch,” zei Oom Jozef, hij begreep het niet.

„Nee, 't poesje,” hijgde Marieke.

„'t Was van de Mevrouw en 't was meegelopen,” zei ze dan zachtjes. Toen begreep Oom Jozef het en ook, dat Marieke eerst niet naar de Mevrouw terug wilde. Hij pakte stijf haar hand en zei: „Je bent een flinke meid hoor, blijf maar altijd eerlijk.”

En Marieke keek naar de sterrelucht en verlangde toen opeens erg naar de warme wagen, naar 't poesje en naar het nieuwe boek.

EEN PAAR ZAAGWERKJES

Voor jongens en meisjes, die graag aan figuurzagen doen, geven we hier een viertal grappige beestjes.

Teken ze na op triplex(hout) en zaag ze daarna netjes uit, ook de voetjes, waarmee ze straks worden opgezet. Als het viertal secuur is uitgezaagd, worden de randen eventjes gladgeschuurd, met fijn schuurpapier, daarna moeten jullie de beestjes nog keurig kleuren.

Als „grond” neem je een plank, waarin je op verschillende plaatsen gleufjes zaagt. Daarin kun je de beestjes vastzetten. Natuurlijk kun je van elk beestje er meer dan één zagen. Een hele verzameling van deze dieren op een plankje staat erg leuk.

